

Chương thứ ba mươi tư Đàn Rắn Cùng Bay

Lão Lạt ma vỗ hai tay vào nhau nói mấy câu tiếng Phạn, sáu vị Lạt ma cao lớn lập tức buông đòn trúc xuống rồi tháo chiếc ghế ra. Ba người đứng phía trái quỳ hai chân xuống, hai người khác rảo bước chạy tới, hai tay chống vào vai ba người rồi nhảy phắt lên, người đứng bên trái chân phải dẫm lên vai bên trái người quỳ giữa, chân trái thì dẫm lên vai phải một người khác. Người đứng bên phải cũng làm thế.

Còn người đứng sau cùng, tay cầm cây gậy trúc dài hai thước rưỡi, một đầu chấm xuống đất, cả thân hình cao lớn lú tới lưng chừng cây, hai chân đặt vào vai hai người trên rồi đứng thẳng lên.

Ba người quỳ dưới đất giang thẳng hai cánh tay nắm lấy nhau, rồi ráng hết sức bình sinh từ từ đứng dậy. Sáu người hình như đã được huấn luyện về môn này từ lâu, nên trông họ đứng rất vững vàng sừng sững như một tòa núi. Mỗi người thân hình đều cao tới hơn chín thước, nên khi họ xếp thành tòa tháp, thì từ vai người đứng trên cùng tới thiểu cũng cách mặt đất tới hơn một trượng rưỡi.

Vô Tâm ngẩng đầu trông lên chỉ thấy người ấy đặt ngang cây trúc lên vai, đầu trước ngọn trúc đã vào đúng giữa trận rắn, chỉ vì cách mặt đất xa quá nên đàn rắn vẫn không bị đánh động.

Lão Lạt ma cười nói:

– Lão tăng đã vì các vị xây thành một tòa thiết tháp, các vị chỉ việc leo lên cây trúc kia nhảy ra ngoài, dù đàn rắn có đông hơn nữa cũng không sợ.

Phá vân thất tiên há mồm trợn mắt, vừa sợ vừa mừng. Vô Tâm vỗ tay khen:

– Diệu kế của đại sư ít ai sánh kịp, tại hạ xin đa tạ trước.

Lão Lạt ma cười nói:

– Diệu kế thì quả là diệu kế, nhưng lão tăng không có khiếu ngồi nữa.

Vô Tâm hỏi:

– Tại hạ và đại sư đoạn hậu đã đành, nhưng sau khi mọi người đi rồi, mấy vị cao túc của đại sư làm sao chạy được?

Lão Lạt ma cười nói:

– Lão tăng đã có cách, các hạ không cần phải lo.

Vô Tâm quay lại nói với bọn “Phá vân thất tiên”:

– Xin mời các vị đi trước, ta phải mau lên kéo Khang Tổ kéo người tới thì không kịp chạy nữa!

“Phá vân thất tiên” biết là tình hình khẩn cấp nên cũng không khiêm nhượng. Kim Thừa Tín chỉ dặn anh em;

– Để ngu huynh đi trước dẫn đường cho các vị hiền đệ.

Nói xong lập tức nhảy lên vai một người đứng dưới cùng, quả nhiên thấy vững như đứng dưới đất bèn không nghi ngờ gì nữa, thoăn thoắt nhảy lên hết tầng thứ hai rồi đến tầng trên cùng. Lấy bàn chân nhún nhún cây trúc thử xem có chắc không rồi mới dám bước lên.

Chỉ thấy cây trúc hơi rung rung, thân hình Kim Thừa Tín đã leo tới ngọn cây trúc, ngọn trúc sẽ bật lên, hấn theo đà lẳng không nhảy vọt ra phía ngoài tới hơn bốn trượng, quả nhiên đã ra khỏi đàn rắn. Sáu người còn lại thấy huynh trưởng đã thoát hiểm bèn khom mình vái lão Lạt ma nói:

– Đa tạ đại sư!

Sáu người này sắc mặt đều cương quyết, thái độ điềm đạm ít cười ít nói, lúc này đều phải mở miệng cảm ơn nhưng cũng chỉ nói vừa đủ, không thừa ra một chữ. Lão Lạt ma hình như cũng ngại nói, chỉ uể oải mỉm cười phẩy tay mấy cái. Vô Tâm ngẫm nghĩ cười thầm: “Mấy người này sao mà giống tính nhau thế? Giá họ ở chung một nhà, chắc suốt ngày không ai nghe thấy tiếng cười nói. Nhưng nếu có thêm Triệu ngũ hiệp vào, thì tình cảnh thật thảm quá!”

Trong lúc ấy sáu người đã lần lượt trèo lên vai sáu vị Lạt ma rồi leo lên cây trúc nhảy ra khỏi trận rắn một cách cực kỳ lanh lẹ nhẹ nhàng. Anh em Phá vân thất tiên đã hoàn toàn thoát ly khỏi trận rắn, lão Lạt ma mới cười hì hì nhìn Cái Bang ngũ lão. Triệu Liệt Bân trừng mắt quát to:

– Người nhìn cái gì? Anh em ta không cần phải nhờ tới cái trò xiếc ấy mà vẫn có thể sống được, không tin người thử chờ xem.

Lão Lạt ma vẫn cười hì hì, không nói gì cả. Bạch Đại tiên sinh mỉm cười nói:

– Lão phu thử đi trước xem sao!

Nói xong hướng về sáu vị Lạt ma đứng làm tháp, chấp tay nói:

– Xin phiền các vị.

Đoạn nhẹ nhàng tung mình nhảy lên rồi cũng theo lối Phá vân thất tiên, thoát ra ngoài trận răn. Triệu Liệt Bân cứ đứng ngây người ra. Bùi Tam tiên sinh cười nói:

– Đại kha đã đi bằng lối đó, lão Ngũ định thế nào?

Triệu Liệt Bân lúng túng:

– Cái ấy...cái ấy...

Vừa nói vừa ngược mắt nhìn lên, đã thấy Âu Dương Đình nhảy lên cành trúc. Bùi Tam nói:

– Người ta có bụng tốt, lão Ngũ nếu không bá lĩnh chẳng hóa phụ lòng người ta hay sao?

Triệu Liệt Bân thốt nhiên cười ha hả:

– Đại kha, nhị kha đã làm như vậy, tiểu đệ còn biết làm sao?

Vô Tâm trong bụng cũng phải phục thầm, nghĩ bụng: “Bạch Đại tiên sinh thật là người khiêm cung quân tử, nếu trong vũ lâm có nhiều người như vậy, còn ai dám khinh thường?”

Còn đang nghĩ ngợi, chợt nghe Tú Linh se sẽ gọi:

– Công tử!

Vô Tâm ngẩng đầu trông lên đã thấy bọn Cái Bang ngũ lão đi hết rồi, bèn nói nhỏ:

– Tôi còn phải ở lại đoạn hậu, cô nương cứ đi trước đi.

Tú Linh chớp mau đôi mắt, hết nhìn sáu vị Lạt ma lại nhìn đôi chân bé nhỏ, không biết nghĩ làm sao!

Vô Tâm chợt nghĩ ra, bất giác cũng ngần ngừ không biết quyết định

thế nào. lão Lạt ma nhìn hai người một lúc, rồi mỉm cười hỏi:

– Chú tiểu đồng kia sao không đi đi còn đợi gì nữa?

Vô Tâm chấp tay cười nói:

– Hẳn thân phận hèn mọn, đâu dám hỗn thế?

Lão Lạt ma cười hên hêch, đôi mắt lim dim nói:

– Nếu vậy thì làm thế nào? Chẳng lẽ lại bỏ hẳn lại đây cho rắn ăn hay sao?

Vô Tâm lấy xoa má rồi lại nhìn Tú Linh, vừa hay cũng bắt gặp cặp mắt Tú Linh đưa lên nhìn mình, chàng chợt nghĩ: “Tú Linh khinh công rất giỏi, có lẽ nàng có thể tự nhảy qua được, vì nàng không muốn biểu lộ thân phận nên mới phải hỏi ý mình đây.” Nghĩ vậy chàng liền mỉm cười nói với lão Lạt ma:

– Tên thư đồng của tại hạ từ nhỏ luyện võ công, võ công tuy không cao nhưng môn khinh công cũng có vài phần hỏa hầu, chỉ bằng để hẳn tự nhảy ra, đỡ phải mạo phạm tới các vị cao tước của đại sư.

Lão Lạt ma gật đầu cười nói:

– Thế thì tốt lắm. Hẳn thân phận thấp hèn, chỉ có cách ấy là hay hơn cả.

Tú Linh giận lắm, nghĩ thầm: “Nhâm tướng công nói là thân phận hèn mọn là lời nói khách sáo, không ngờ hẳn là một kẻ xuất gia mà cũng làm phách như vậy. Lý ra những kẻ tu hành phải coi chúng sinh bình đẳng mới phải, có sao lại còn phân biệt kẻ hơn người kém? “

Nàng trừng mắt giận dữ nhìn lão Lạt ma, nhưng cặp mắt lão vẫn lim dim nửa nhắm nửa mở, tuy rằng lão đứng đấy mà trông chẳng khác gì người đang buồn ngủ, ai muốn ngắm nghía thế nào lão cũng hình như không trông thấy.

Tú Linh trong bụng tuy uất hận nhưng cũng không biết làm gì hơn được. Nàng đành quay đi dẫm mạnh chân xuống đất, thân hình lập tức tà tà bay lên trông như một mũi hỏa tiễn, lao thẳng ra ngoài. Bao nhiêu tức giận nàng trút cả vào cái thế đó, thân pháp nhanh như luồng chớp nhưng vừa bay ra tới ngoài hai trượng, thân hình tự nhiên cứ chìm dần xuống, có vẻ như sắp rơi vào đàn rắn, làm cho mấy vị Lạt ma đều hồi

hộp lo thay cho nàng.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt hai tay nàng chợt dang ra hai bên, giữa lúc thân thể sắp sửa rơi xuống thốt nhiên lại nghiêng người lướt đi một vòng, rồi rơi ra ngoài trận rần. Bọn Hồng y Lạt ma đều thở ra một hơi dài, như người vừa trút được gánh nặng. Lão Lạt ma chỉ mỉm cười nói:

– Thân pháp đẹp lắm!

Vô Tâm cố ý khiêm tốn, mỉm cười nói:

– Đại sư quá khen!

Lúc này bốn vị Lạt ma tay cầm nhạc khí đã nhảy ra khỏi trận rần, cả sáu vị đứng làm tháp vừa rồi cũng đã lần lượt nhảy xuống đất. Người thứ nhất tay cầm gậy trúc chạy nhanh lên hai bước, chống đầu gậy xuống đất, thuận đà hai chân lăng không nhảy vọt ra ngoài, cây gậy lại ngã về phía sau. Kế đó năm người kia cũng lần lượt nhảy ra theo lối ấy.

Vô Tâm bất giác tắc lưỡi khen:

– Công phu khá thật!

Lão Lạt ma đắc ý cười nói:

– Sáu tên đồ đệ của lão hoà thượng ngoài mặt trông tuy ngu xuẩn, kỳ thực đều hữu dụng cả. Lão hoà thượng nếu cho chúng ra hành đạo giang hồ, chắc chắn không đầy nửa năm chúng cũng chiếm được chút ít danh vọng.

Câu nói của lão tuy đầy vẻ kiêu ngạo ngông cuồng nhưng Nhâm Vô Tâm cũng không lấy thế làm để bụng, vì chàng cũng nhận thấy lão có đủ điều kiện và lý do để mà kiêu ngạo.

Lão Lạt ma lại nheo cặp mắt ti hí, cười nói:

– Các hạ có biết tại sao lão tăng lại giữ các hạ cùng ở lại đoạn hậu không?

Rồi không đợi Vô Tâm trả lời, lão lại tiếp:

– Vì lão trông những con rần độc này thật đáng ghét, nên mới tìm cách trừ tuyệt chúng đi, mới định nhờ các hạ giúp vào một tay.

Vô Tâm đôi mắt sáng ngời cười nói:

– Chính tại hạ cũng có ý ấy. Không biết đại sư định hạ thủ cách nào?

Lão Lạt ma cười đáp:

– Lúc này mọi người đã đi khỏi, không sợ chúng cắn ai nữa. Vậy ta hãy khua cho chúng xông cả vào đây, xem chúng có cắn chết được lão hòa thượng hay chính lão hòa thượng tiễn chúng quy Tây?

Vô Tâm cười ha hả:

– Hay, hay, kế hay lắm! Chẳng mấy khi tại hạ được xem người đấu với rắn, thật là một kỳ quan không tiền khoáng hậu!

Hàng ngàn con rắn độc xông vào tấn công thật là một sự tối ư nguy hiểm, vậy mà hai người đối đáp với nhau y như sắp được xem một trò chơi kỳ lạ thích thú. Lão hòa thượng nhìn chàng gật đầu cười mỉm:

– Lão hòa thượng vừa tới Trung Nguyên đã gặp ngay một thiếu niên như người, chắc là lão hòa thượng đã đến hồi may mắn.

Vô Tâm hỏi dò:

– Không biết đại sư vào quan chuyến này là vì việc gì?

Lão Lạt ma nói;

– Lão tới đây là vì có hẹn.

Lão ngừng một lát rồi lại mỉm cười nói tiếp:

– Mong rằng người hẹn với lão cũng có một vài phần giống người, nếu không thì lão không khỏi thất vọng.

Vô Tâm vừa toan hỏi nữa đã thấy lão Lạt ma ngồi xếp bằng tròn dưới đất, miệng thì nói:

– Hai người chúng ta vũ công không giống nhau thì cách đối phó với đàn rắn độc, tất mỗi người cũng có thủ đoạn riêng vì thế ta cứ tự ý, ai muốn làm cách nào đối phó với đàn rắn thì làm.

Lão ngẩng lên nhìn Vô Tâm rồi lại nói:

– Nhưng nếu người không mười phần tự tin thì tốt hơn hết là cứ đứng yên còn hơn.

Vô Tâm mỉm cười:

– Đại sư cứ yên tâm, tại hạ không đến nỗi bị rắn cắn đâu.

Lão Lạt ma ngồi xếp bằng tròn, lòng bàn chân đặt ngửa, hai đầu gối để hờ trên mặt đất. Cái lối ngồi như thế Trung Nguyên quả chưa ai luyện bao giờ. Lão cởi chiếc áo cà sa đỏ ra, từ vai trở xuống nung núc những thịt, da dễ nhẵn bóng, trông giống như một pho tượng Phật, chỉ khác vì hai con mắt nhắm nghiền, sắc mặt trầm trọng, những nét tươi cười đã biến đâu mất.

Vô Tâm còn đang lấy làm kỳ quái, không hiểu lão dụ răn bằng cách nào chợt thấy lão vung tay một cái, cổ tràng hạt đeo trên cổ tay lão đứt tung ra, bắn tung đi tứ phía mỗi nơi một hạt.

Tức thì có đến mấy chục con rắn độc bị hột tràng hạt ném phải nằm chết quay lơ, còn những con rắn sống đều ngóc đầu dậy nhao nhao nhảy lên, trông như đàn châu chấu bay rào rào về phía hai người. Lão Lạt ma vẫn ngồi yên hai mắt nhắm nghiền, hình như không phòng bị gì cả.

Vô Tâm sợ hãi vừa toan nhảy ra tiếp cứu bất đồ đã có mấy chục con lao thẳng về phía chàng, lưỡi đỏ thè lè, hơi tanh nồng nặc. Vô Tâm không còn thì giờ ngó đến lão hòa thượng nữa, đành phải giơ hai tay phóng ra một luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt. Nội lực của chàng rất thâm hậu, nên đã biến luồng chưởng phong vô hình thành ra vật hữu hình.

Chỉ thấy luồng chưởng phong đi đến đâu, đàn rắn đang bay ào ào như thác cuốn chợt như bị một bức tường sắt ngăn lại, hất ngược trở về. Mười mấy con đi trước đều bị nát ra như tương, mùi máu rắn tanh nồng xông lên ngạt mũi.

Những con rắn độc này không biết có phải đều bị thuốc mê làm cho lú lẫm, hay là vì giống vật vô tri nên không hề biết sợ chết là gì, cứ lớp nọ chết đi thì lớp kia lại ào tới chẳng khác gì dòng nước thủy triều, xô vào bờ hết đợt này tới đợt khác, tưởng như không bao giờ hết.

Lúc này ta mới thấy rõ chưởng lực của Nhâm Vô Tâm hỏa hầu quả thật kinh hồn, ít ai ngờ tới. Chỉ trong nháy mắt quanh mình chàng đã chất đầy xác và máu rắn, nhưng nếu chưởng phong của chàng chỉ hơi chậm một chút mà bị một hai con rắn lọt vào, thì võ công của chàng dù cao đến đâu cũng không thể thoát chết được.

Sau khi đã phóng luôn năm chưởng, chàng mới có thì giờ liếc mắt nhìn lão Lạt ma thấy lão vẫn ngồi yên như cũ, hai tay bưng lấy mặt

nhưng cả cái thân hình trần trụi của lão đã bị rắn độc bám kín, những con rắn tới sau vẫn cứ xông lại, con nọ nới đuôi con kia há mồm ngoạm vào lớp da trắng hồng của lão. Thân hình của lão tuy to lớn nhưng không có một chỗ nào không bị miệng rắn cắn vào.

Nhâm Vô Tâm hoảng hốt nghĩ thầm: “Một vị thế ngoại cao nhân như vậy sao bỗng dừng lại cam tâm liêu chết với đàn rắn thế kia?”

Ý chàng cho rằng vị Lạt ma này tất bôi thuốc độc vào mình để cho đàn rắn cắn, ông ta tuy chết đàn rắn quyết cũng không sống. Nhưng nếu đem tính mạng một vị cao nhân như ông ta đổi lấy mạng đàn rắn thì thật cũng đáng tiếc.

Lúc này Nhâm Vô Tâm đã không còn thì giờ đau xót nữa, vì những con rắn khác đã nhao nhao xông lại phía chàng. Vô Tâm quát to một tiếng, tay đã rút trong mình ra một ống địch bằng ngọc.

Chàng xoay mình một vòng cầm ống địch quét ngang một lượt, ánh ngọc lấp lánh lập tức trùm kín thân thể, những con rắn độc chạm vào ánh sáng đó không khác gì bị một lưỡi dao sắc chém đứt làm ba bốn đoạn, máu bắn vọt lên hơi tanh lộn mửa. Chàng đã định chạy đến bên vị Lạt ma, nếu ông ta quả chết hẳn rồi chàng sẽ mai táng tử tế, khỏi bị đàn rắn hút hết máu thịt.

Trong khi nghĩ ngợi, thân hình chàng đã di chuyển tới bên cạnh lão Lạt ma. Nhưng khi chàng ngẩng trông lên, chợt lại giật mình đứng sững lại. Số là vị Lạt ma vẫn không chết, ông ta chỉ rung hai cánh tay một cái, đàn rắn đang ở trên mình ông không những đều lả tả rơi xuống đất, không động cựa được nữa mà da thịt ông ta vẫn nhẵn bóng như gương, suốt mình không hề có một vết rắn cắn.

Lão Lạt ma mở mắt nhìn Nhâm Vô Tâm mỉm cười nói:

– Lão hòa thượng đã giết chết không biết bao nhiêu rắn nhưng đã hết đâu!

Nói xong hai mắt khép lại, hai tay lại ôm lấy mặt, những con rắn còn sống sót vẫn tới tấp nhảy vào bầu lấy ông ta. Nhâm Vô Tâm vừa sợ vừa lạ, chàng tuy là người biết nhiều hiểu rộng nhưng chưa từng thấy loại vũ công nào kỳ dị như thế bao giờ, và cũng chưa hề nghĩ tới là trên đời lại có phương pháp giết rắn quái gở như vậy.

Thấy đàn rắn cũng còn nhiều, chàng sốt ruột vung chiếc địch lên,

thi triển nguồn nội lực vô biên ra sức giết rắn. Bên kia lão Lạt ma cứ chốc chốc lại rũ ra một loạt rắn chết. Ông ta thấy chương phong nội lực của Vô Tâm hùng mạnh như vậy, trong bụng cũng lấy làm kỳ.

Thốt nhiên ở bên kia đàn rắn, có tiếng gọi thất thanh:

– Công tử, Nhâm công tử..

Tiếng gọi trong trẻo rõ là tiếng Điền Tú Linh. Nàng tuy đã cố gắng đổi giọng nhưng lúc này có lẽ vì quá lo lắng sợ hãi, nên tiếng kêu vẫn không giấu được giọng con gái. Vô Tâm biết những người đã thoát đứng bên kia, thấy lâu quá mình không ra nên sốt ruột. Tuy nhiên đàn rắn lúc này hãy còn nhiều, dầu có muốn bỏ đi cũng không sao được.

Giữa lúc ấy, chợt lại nghe lão Lạt ma cười hà hà, đứng phắt dậy nói:

– Chúng ta nên đi thôi, đừng để người khác chờ lâu sốt ruột. Và đàn rắn không còn bao nhiêu nữa!

Nói xong ông ta tung mình nhảy vọt lên không, trên mình ông hãy còn mười mấy con rắn lúc này mới lả tả rơi xuống đất. Nhâm Vô Tâm cũng ráng sức phóng thêm một chương cuối cùng nữa, rồi mới nhảy lên theo. Hai người vừa nhảy lên đã thấy đoàn người bên kia chạy lại tìm.

Người bồn chồn lo lắng nhất là Tú Linh, nhưng khi nàng trông thấy Vô Tâm bình yên trở về, sắc mặt nàng lại trở nên lãnh đạm. Vô Tâm thấy thế kinh sợ, nghĩ thầm: “Mình phải cẩn thận mới được, kéo lại vì vô tâm mà vướng vào tình nghiệt thì nguy lắm.”

Chàng làm như không để ý tới nàng, chỉ nói chung với tất cả mọi người:

– Ta không nên nấn ná ở đây, chạy mau!

Mọi người đối với chàng lúc này đã tin phục mười phần, nên khi nghe chàng dục đều lập tức chạy theo. Đàn rắn cũng nhao nhao quay lại đuổi nhưng mọi người đã chạy xa rồi.

Chạy chừng ngội chén trà nóng, xem chừng đã cách trận rắn một khoảng khá xa, Nhâm Vô Tâm mới đi thông thả lại, mọi người cũng chậm bước theo. Chàng nói:

– Xin các vị cứ chiếu theo lời dặn trong thanh giản mà hành sự, tại hạ lúc này xin cùng các vị chia tay.

Bạch Đại tiên sinh hỏi:

– Bao giờ ta lại gặp nhau?

Vô Tâm nói:

– Ngày gặp nhau tức là ngày cử sự.

Bạch Đại tiên sinh tinh thần phấn chấn nói:

– Được...

Nói xong rào bước đi lên trước. Nhâm Vô Tâm đứng lại cáo từ và dặn dò khắp mọi người một lượt, rồi mới thấy lão Lạt ma lạch bạch đi tới, vừa đi vừa lẩm bẩm:

– Lão hòa thượng rất sợ đi bộ, bây giờ lại phải tìm cách gì kiếm mấy cây tre và cái ghế êm mới được.

Diên Tú Linh vẫn còn oán giận vì mấy câu khinh miệt của ông ta vừa rồi, bèn lạnh lùng hỏi:

– Nếu đi không nổi thì đi ngay đi cho sớm, còn nấn ná ở đây làm gì nữa?

Rồi nàng quay lại bảo Vô Tâm:

– Công tử, chúng ta cũng nên đi đi thôi!

Lão Lạt ma làm như không nghe thấy câu châm chọc của Tú Linh, chỉ đứng lại nói:

– Hãy khoan, lão hoà thượng còn muốn hỏi các hạ một câu.

Vô Tâm cười nói:

– Tại hạ cũng đang muốn thỉnh giáo đại sư, không hiểu vừa rồi đại sư thi triển môn thần bí gì mà...

Lão Lạt ma xua tay ngắt lời chàng nói:

– Nếu lão hoà thượng muốn hỏi vũ công lai lịch của các hạ, các hạ có nói không?

Nhâm Vô Tâm trầm ngâm một lát rồi vò đầu bứt tai nói:

– Chỉ sợ tại hạ khó nói lắm.

Lão Lạt ma cười ha hả:

– Nếu vậy thì lão hoà thượng khi nào lại muốn khai lai lịch của

mình ra?

Vô Tâm thở dài chấp tay nói:

– Có phải thế, tại hạ đành xin cáo từ vậy.

Tú Linh cũng phụ họa:

– Phải đấy, ta đi thôi!

Dứt lời nàng xăm xăm tiến lên trước, không ngờ lão Lạt ma đã bước lên đứng chắn ngang trước mặt không cho nàng đi. Tú Linh giật mình kinh sợ nói:

– Người định làm trò gì thế này?

Lão Lạt ma cười hì hì đáp:

– Lão hòa thượng chỉ muốn hỏi thăm hai vị một người, hai vị dừng lại một chút không được sao?

Vô Tâm vội nói:

– Xin đại sư cứ hỏi, nếu tại hạ biết quyết không dám giấu.

Lão Lạt ma nghiêm trang nói:

– Người ấy xuất hiện giang hồ chưa được bao lâu, nhưng không khác gì một ngôi tuệ tinh sáng chói giữa trời đêm. Lão hòa thượng xa xôi vạn dặm cũng được nghe danh, các vị thường đi lại Trung Nguyên chắc là phải biết.

Tú Linh đưa mắt nhìn Vô Tâm rồi buột miệng hỏi:

– Người ấy tên gì?

Lão Lạt ma đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Tên hắn là Nhâm Vô Tâm.

Tú Linh đôi mắt long lanh vội hỏi:

– Nhưng đại sư tìm người ấy làm gì?

Lão Lạt ma nói:

– Lão hòa thượng không ngại xa xôi tới đây tìm hắn, là vì có chút việc cần. Nếu hai vị biết hắn ở đâu, xin làm ơn chỉ giùm.

Nhâm Vô Tâm nói:

– Đại sư có thể cho tại hạ biết việc cần ấy là việc gì được không?

Lão Lạt ma cười nói:

– Hẳn hện lão tăng tới đây, lúc này chắc hẳn cũng nóng lòng sốt ruột đợi lão. Hai vị nếu biết hẳn ở đâu thì mau báo cho lão biết.

Vô Tâm ngăn người một lát rồi nói:

– Nếu hẳn hện đại sư thì sao không hện rõ nơi nào để hai bên gặp mặt?

Lão Lạt ma thở dài nói:

– Thế sự biến thiên, nào ai học đến chữ ngờ...